

Kaçırılan Hazine

APH Project

Kaçırılan Hazine

Anlatan: X.X.

Senarist: Zeynep Kayadelen

KAÇIRILAN HAZİNE

Copyright © APH ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO: 29-8-0419HY-GE

www.silencedturkey.org

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

Editörün Notu	1
Tanıtım	2
Takdim Yazısı	4
Ölümü Göze Almak	5
Pandora'nın Kutusu	8
Kamera Şakası	11
Yarım Kalan Kahve	14
Hoca Sen Bilim Adamıymışsın Ya!	17
Sizi Sevmiyoruz O Yüzden Suçlusunuz	20
Diri Diri Gömülmek	24
Baba Ne Olur Kamerayı Aç	27
Altı Yıl Üç Ay	30
Karanlık Sular	33
Ey Özgürlük!	36
Dostlarla Yeniden	39

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır.

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160,000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16,000 kadın ve yaklaşık 900 çocuk dahil 60,000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile

ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“**Kaçırılan Hazine**” isimli bu kitap uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan eserlerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project olarak editörün notu

Takdim Yazısı

Bu hikâye yaşanmış binlerce zulüm hikâyesinden sadece biri... Yeryüzüne geldiği günden beri var oluş amacını arayan insanoğlu hırslarını pusula edindiğinde başka insanların gözyaşlarıyla kendine saraylar kurmaya kalkmış ve her seferinde hüsrana uğramıştır. Ve uğrayacaktır. İnsanoğlunun dünyadaki misafirliğinden yanında götürebileceği tek şey sevgi ve merhamettir. Yüce Allah, yanında sevgi ve merhamet getirmiş kullarını onunla karşılayacaktır. Bu yüzden başkaları bize acı çektirmiş olsalar bile sevgi ve merhametten asla vazgeçmeyeceğiz.

Zeynep Kayadelen

Bu hikâyenin kahramanı olan Bilim İnsanı bazı gerekçelerden dolayı bir kısım bilgileri paylaşmamızı şimdilik uygun görmemiştir. Bu sebeple bazı ayrıntılara X adı verilmiştir. Bu ayrıntılar AST arşivlerinde saklıdır. Başta bu hikayenin sahibi değerli X Beyefendiye, yazarımız Zeynep Kayadelen hanım'a ve emeği geçen herkese teşekkür ederiz.

Aşağıdaki okuyacaklarınız yaşanmış olaylar ve gerçek kişiler üzerine bina edilmiştir.

*Yalanlar çok kalabalık, cezbedici ve aldatıcı
olabilir ama ölümsüz olan hakikatlerdir...*

Ölümü Göze Almak

Meriç nehrinin mezarlığa dönüşmüş karanlık sularına bakarken aklımda tek şey vardı. Çok sevdiğim ülkemden çıkmak. Beşik gibi sallanan kayıkta eniştem, kuzenim ve üç çocuklu bir aileyle birlikte nehirde ilerliyorduk. Ailenin en küçük ferdi bir bebektir ve ağlıyordu. “Kesin şunun sesini yakalanacağız.” diye küfretti bize eşlik eden kaçakçı. Adam her durumda küfreden karanlık bir tipti. Karşıya geçmeden yakalanma ihtimali içimi ürpertti. Enişteme fısıldadım. “Enişte eğer yakalanacak olursak suya atlayıp yüzeceğim haberin olsun.” Eniştem, “Su görüldüğü gibi değil akıntı var çamur var boğulabilirsin Allah korusun.” dedi endişeyle. O an düşündüm. Kapkaranlık gecenin ortasında Meriç’in karanlık ve soğuk sularına baktım. Ben zaten ölüydüm. Hukukun olmadığı yerde, iftiraya ve

zulme uğrayan insanın nefes alamadığını, manen öldüğünü yaşayıp görmüştüm. Sahip olduğunuz her şey birilerinin iki dudağı arasına sıkışmışken yaşamak, yaşamak sayılmazdı. Özgürlüğüme gidebilmek için riskleri göze alacaktım. Bebek hepimizi saran tedirginliği sanki hissediyordu daha yüksek sesle ağlamaya başladı. Annesi çocuğunu susturmak için göğsüne bastırdı. Nefeslerimizi tuttuk.

Peki, işler bu hale nasıl geldi? Ben ölümü neden göze aldım? Şimdi size bunu anlatacağım. On iki yıl önce memleketimde veterinerlik fakültesini bitirdiğimde bir hayalim vardı. Yurt dışına gitmek bir kariyer yapmak ve ülkeme dönüp hizmet etmek... Evlendim. Eşimle birlikte Almanya'ya gittik. Ve bir şevkle ilk önce dil öğrendim. Bir senenin sonunda dil işini epey halletmiştim. Daha sonra bir klinikte cerrahi asistanlığı yaptım. İmkânları araştırdım bir yandan. Kararlıydım akademisyen olacaktım. Giesen Üniversitesine doktora için başvurduğum ve çok şükür kabul edildim. Dört yılın sonunda doktoramı tamamlamıştım. Meme kanseri, metabolik hastalıklar da etiyolojide yatan sebeplerin ortaya çıkarılmasını araştırıyordum. Ve bunlara karşı ilaç bulmada moleküler hedeflerin (Drug target) belirlenmesi ve daha başka alanlar üstüne çalışmalar yapmıştım. Fazla ayrıntıya girmeden söyleyecek olursam bilimsel çalışmalarımın alt yapısı tamamdı. Üç ay kadar daha çalıştıktan sonra ülkeme dönme zamanı gelmişti. Bazı tanıdıklar bu kararımı enayilik olarak görüyorlardı. Herkesin yaşamak istediği müreffeh bir ülkede iyi bir iş sahibiyken daha kısıtlı imkânlarla geri dönmek çoğunlukça enayilik sayılsa da benim için yapılması gereken şey idi. Kadere bak ki ülkeme hizmet etme arzumun temelini atan da yargılanmama sebep olan da Hizmet Hareketiydi. 2009 senesinde ülkeme Türkiye'ye döndüm. Almanya'da edindiğim her türlü birikimi ülkeme, insanımıza aktarmaya hazırdım.

Kısa süre içinde Anadolu Üniversitelerinden birinde Farmakoloji bölümüne atandım ve bir sene sonra doçent oldum. Türkiye koşullarında bilim insanı olmak gerçekten kolay değildi. Maddi manevi ilgi alaka yok noktasındaydı. Ünlü bir

şarkıcı ya da futbolcu değilseniz dikkat çekmeniz zordu. Üniversitelerde araştırma ve buluşların önemsenmemesi, ezber üzerinden gidilmesi biraz canımı sıkmişti işin doğrusu. Öğrenciye dersini anlat akşam evine git keyfine bak tarzı hocalık yapmayacaktım. İnsanımıza faydalı olmak için fedakârlık yapmayı çocuklarıma da öğütlüyordum. İnsan şikâyetçi olduğu şeyleri değiştirmek için elini taşın altına koymuyorsa sorunun bir parçası olmaktan öte gidemezdi. Araştırma fonlarının kısıtlılığına rağmen elimden geleni yapacaktım. Döndüğümde hiç yapmayabilecekken altı ay uzun dönem askerliğimi de yapmıştım. Yapmalıydım. Ülkenin bir bireyi olarak bana düşen her hizmeti yapmak benim için ibadet etmek gibiydi. Bayrağını görünce gözü yaşaran insanlardandım.

Dediğim gibi imkânlar kısıtlıydı ama çalışmalarım meyvesini veriyordu. Günde on iki saat bazen hafta sonları dâhil çalışıyordum. Başarılı bilim adamı, patent, en iyi proje gibi değişik dallarda altı ödül almıştım üniversitemden ve değişik platformlardan. İlmi çalışmalarım da epey bir ilerleme sağlamıştım. Kemik kırıklarının hızlı iyileşmesinde X tedavisinin kullanılması pratikleri olumlu netice vermişti. X maddesi Türkiye’de bol miktarda vardı ve mucizevi bir maddeydi. Ve ilaç olarak kullanılması ülkeye inanılmaz faydalar, getiriler sağlayacaktı. Tübitak projemiz vardı. Dünya çapında bir tedaviye imza atacaktık. Heyecanlıydım. Mutluydum. Buluşumun patentini ülkeme hediye etmek için günleri sayıyordum. İşe bak ki ülkem de bana hediyesi vardı. Pandora’nın kutusunu o Cuma gecesi açacaktı birileri ve beni kötü günler bekliyordu maalesef. 15 Temmuz 2016 Cuma gecesi çok şeyi değiştirecekti. Buluş yapan bilim adamı saygıdeğer Doçent Dr. X bir gecede birilerinin arzusu üzerine terörist ve vatan haini oluverecekti. Adeta ülkeye kötü bir cadı büyü yapacaktı ve aklar kara, karalar ak olacaktı sabahına.

Pandora'nın Kutusu

O gün ailemle birlikte evdeydik ve sıradan bir gün geçirmiştik. Akşam saatlerinde gelen ablamın mesajından sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Televizyonu açmamızı istiyordu. Hemen açtım. Televizyon kanalları birkaç saat önce başlamış bir askeri darbeden bahsediyordu. Evet, darbe, hani şu üçüncü dünya ülkelerinde yaşanan ilkel iktidar kavgası... Milyonlarca insan gibi ben de şok olmuştum. O gece yaşadığım şoku üzerinden dört yıl geçmesine rağmen hala atabilmiş değilim. Kumanda elimde koltuğa çöküp kalmıştım. Eşimle birbirimize bakıyorduk. Endişe ve üzüntü üstümüze karabasan gibi çökmüştü. Endişem üzüntüm öncelikle ülkem içindi. Her şu kadar yıl sonra tekrarlanan bu saçma darbeler yüzünden maddi manevi güç kaybediyordu ülkem. Güçlenip kalkınamıyor, dünyada hak ettiği yere bir türlü gelemiyordu. Bana evin yanıyor deseler inanın bu kadar üzülmeydim. Oysa asıl kendim için üzülmem gerekiyormuş.

Televizyonda iç savaş başlatabilecek bu kanlı eyleme kalkışanların Hizmet Hareketi gönüllüleri olduğu iddia ediliyordu. Hükümet Başkanı henüz bitmemiş darbenin suçlularını tespit etmiş intikam yeminleri ediyordu. Dedim ki, "Bu olamaz, Hizmet hareketi gönüllüleri eline silah almaz belli ki bir yanlış anlama var

sonradan gerçek ortaya çıkar nasılsa.” Öyle olmadı. Gün aysa da gitmeyecek bir karanlık çöküyordu ülkemın üstüne. Gerçi artık ülkem derken dudaklarım titriyor. Çok küskünüm, kırıgınıın.

Çok uzun bir geceydi bizim için o gece. Yatıp uyumak ya da başka şeyle meşgul olmak ne mümkün... Kıyamet kopuyor gibiydi, sokaklar sürekli okunan salalarla çınlayıp duruyordu. Ne yalan söyleyeyim korkmuştum en çok da ülkem adına. Silahla kanla kavgayla hiçbir yere varılamayacağına inanan biriydim. Kim ne yapıyorsa ülkeyi kaos sarmak üzereydi. O gece sabaha kadar durmadan dua ettim. Üzerinden dört sene geçtiği halde kim neyi niçin yaptı bilmiyorum. Darbe hala kapalı bir kutu gibi... İnancım şu ki, zaman gerçeğin kadim dostudur. Önünde sonunda, o geceyi kana bulayan planların sahipleri gerçeğin güneşi altında terleyecekler. Ve hesap verecekler. O gün ben de hesap soracağım. Yalanlarla yıktıkları hayallerimin, iftira ateşiyle yandığım her saniyenin hesabını soracağım.

O gece ben de Cumhurbaşkanının çağrılarına uyarak sokağa çıktım, darbeye hayır demek, tepkimi ortaya koymak için. Şimdi o saflığıma acı acı gülüyorum. Gerçek suçlular da sanırım bize gülmüşlerdi. Neden mi? Televizyondan öğrendiğimiz darbenin suçlusu olarak çoktan beni, bizi seçmişlerdi çünkü. Uzun zaman önce hangi adresten kimleri alacaklarını bile belirlemişlerdi. Yani suçluyu çoktan seçmişler suç unsuru oluşturacak bir kumpas kurmak kalmıştı geriye.

O gece aklımdan çok şey gelip geçti. Almanya'daki üniversite hocalarımı düşündüm. Acaba hakkımızda ne düşüneceklerdi? Kendini yiyen yılan misali kendi insanlarını bu kadar kolay harcayan bir ülke hakkında ne düşünülebilirdi? Şüphesiz üzölmüşlerdi. Ben ülkem adına utanç doluydum.

Yüreğimiz darda, şaşkın, gece boyu telefon trafiği yaşadık. Eş dost herkes birbirini arıyordu. Neler oluyordu, bundan sonra neler olacaktı ne yapacaktık?

Kimi iyimser kimi kötümserdi amma sonradan yaşanacak şeyleri henüz hiç birimiz tahmin edemiyorduk. Ortak noktamız çok üzgün olmamızdı. Bir arkadaşım, “Artık bize nefes aldirmazlar.” yorumunu yaptığında ona hiç katılmadım. Tamam, hükümetin hizmet gönüllülerine bir garezi olabilirdi amma ülkede hukuk adalet vardı sonuçta. İşlemediğimiz suçun cezasını verecek değillerdi herhalde!

Sosyal medyada da ortalık ana baba günüydü. Silahlanıp sokağa inmekten bahsedenler savaş ilanı yapanlar, hakaretler tehditler... Kulak verseniz herkes en vatansever en kahraman en iyi... Peki, kimdi halka silah doğrultan karanlık insanlar?

Üzüntümü ikiye katlayan şey şuydu. Darbenin sorumlusunun Hizmet Hareketi olduğundan Hükümet yetkilileri çok emindi. Daha olaylar sürerken nasıl bu kadar emin olmuşlardı suçlunun kimliğinden? İçimden bir ses Hizmet Hareketi gönüllülerini çok zor günler bekliyor diyordu. Hem böyle düşünmüş hem hiç üstüme alınmamıştım. Başıma geleceklere dair hiç bir şey sezememiş olmamı da hala affedemiyorum. Hizmet Hareketi'nin ruhuna ters bu eylemi ona atfedenler yarın benim birini öldürdüğümü de iddia edebilirlerdi. Yani dört koldan çevremi saran bir yangının öylece sönüp, her şeyin düzeleceğini ummak safdilliğini göstermek yerine o gece ülkeden ayrılıyordum diyorum. Diyorum da kadere inanan bir insanım. “Keşke en başta Türkiye'ye geri dönmeseydim.” temennisi hapis günlerimde aklımdan geçse de dilime hiç inmedi o yüzden. Yaşadıklarım iyi niyetimdendi ve bundan pişman olmayacaktım. Bütün güzel duygularınızla gül uzatırsınız da karşınızdaki kötü fikirlidir silah zanneder ve size yumruk atar. Başkalarının kötü kalbi sizin suçunuz olamazdı. Gülden, güzellikten, paylaşmaktan vazgeçmek, pişmanlık duymak kötülüğe yenilmektir bana göre.

Kamera Şakası

O gece hiç uyumadığım halde olanların bir rüya olmasını istiyordum. Maalesef değildi. Ertesi gün herkesi üniversiteye çağıran bir mail aldım. Bir yandan iyimserliğim devam ediyordu. Evet, birileri silaha sarılıp anti demokratik bir şeyler yapmaya kalkışmıştı ama neyse ki engellenmişti. Artık o kişiler yakalanır hukuka teslim edilir ülke normal düzenine dönerdi. Fakat bunun o kadar kolay olmayacağını üniversiteme gittiğimde anladım. Herkes bir garipti, kimi korkuyla kimi öfkeyle bakıyordu birbirine. Ortamdaki gerginlik elle tutulacak kadar barizdi. Daha önce dostça gülümseyen gözler kısılmış, şüpheli ve tedirgin bakıyordu bana. Hizmet Hareketi'ne yakın bir insan olduğumu herkes biliyordu. Bu yakınlığımı darbeye yakınlık olarak görüyorlardı sanırım. Hükümetin ilk gecedan yaptığı mesnetsiz suçlamaları kabul edip peşin bir karara varmış gibiydiler.

Güya Hizmet Hareketi'ne mensup insanlar devleti yıkmak, ülkeyi işgal etmek için silaha sarılmış bir sürü insan öldürmüş ama neticeye ulaşamamışlardı. Bu iddia ne aklen ne hukuken hiçbir alt yapısı olmayan bu saçma iddia toplumda karşılık bulmuştu. Düşünsenize zaten içinde yaşadığınız ülkeyi neden işgal edesiniz? Ya da bir partiniz bile yokken devleti neden yıkmak isteyesiniz? Kaldı ki

Hizmet içindeki bir takım insanlar böyle bir eyleme girişmiş olsa bile evinde çocuklarıyla oyun oynayan bana neydi bundan?

Bir vebalı gibi herkesin benden kaçtığı üniversitemden 12 Ağustos 2016 da açığa alındım. Bu tebliğ tarihiydi. Açığa alınmamla ilgili karar 17 Temmuz 2016 da alınmıştı. Hizmet hareketi gönüllülerini sokaklarda linç etmeye hazır bağırıp çağıran fanatik insanları görmeme rağmen bunu beklemiyordum. Yani benim öyle bir dernekte şurada burada görevim filan yoktu. Gülen'in kitaplarını okur ibadetlerimi ve işimi onun anlattığı kadar güzel yapmaya çalışırdım o kadar.

Benden önce ve benimle birlikte bir sürü arkadaşım açığa alınmıştı. Komşularımız eşimiz dostumuz bizi görünce yol değiştiriyordu artık. Darbe gecesinden sonra o kadar absürt şeyler gördüm ki, "Bu olanlar oluyor mu gerçekten." sorusu beynimin içinde zıplayıp duruyordu. Hani kamera şakası yaparsınız adam şok olur sonra gidip kameraya el salla dersiniz. Şok olmuştuk lakin kimse gelip, "Kameraya el salla bu bir şaka." demiyordu.

Herkes başkasını kendi gibi bilir. Kötü bir ruhun neler yapabileceğini bilemiyordum. Ben bilimsel buluş yapacak kadar kafası çalışan ben, hala bir şeylerin düzeleceğini umuyordum. Açığa alınmışım amma mahkemede hakkımı alacaktım! Açığa alındıktan sonra normalde üniversitenin soruşturma açması gerekirdi. Eve evrak gelecek, sorular sorulacak, bu sorulara karşılık ben savunmamı yapacaktım. Evde evrakları bekliyordum. Ne var ki boşuna bekliyordum. Posta kutuma faturalardan başka bir şey gelmiyordu.

Üniversitemdeki komisyon üyelerine ulaşıp sordum. "Neden soruşturma kâğıtlarım gelmedi savunmamı ona göre hazırlayacağım." dedim. Ne zaman gelirdi? Komisyon üyesi bir hocanın cevabı çok ilginç oldu... "Bazıları için soruşturma kâğıdı göndermeye gerek yok." diyordu. İrkildim ve düşündüm. "Soruşturmaya gerek yok." cümlesi iki anlama gelirdi. Birincisi "Masum olduklarını biliyoruz savunmaya ihtiyaç yok." İkincisi, "Suçlu olduklarına eminiz hüküm

çoktan verildi.” İçimden bir ses ikinci seçenek diyordu. Neden mi? YÖK’ten bana gelen açığa alınma kararı 17 Temmuz 2016 tarihliydi. Yani 15 Temmuz darbesinden sadece iki gün sonra sizi darbeyi yapan silahlı bir örgütle alakalı buluyorlar delil olmadan açığa alıyorlar. Örgüt meselesine gelince... F.tö silahlı terör örgütü Hizmet Hareketi’nin yeni adıydı artık. İsmi de kendilerinin belirlediği F.tö terör örgütüne üye olmak darbe yapmak gibi ciddi suçlamaların aradaki hafta sonunu da hesaba katarsak birkaç saatte yapılması mümkün müydü? Bunu binlerce kişiye yaptıklarını düşünün.

Sadece bu kadar mı? Darbeden sadece iki gün sonra üniversitemin on bir hocasını ters kelepçe ile başları önlerinde eğik gözaltına aldılar. Bu kime yapılır normalde? Silahlı bir suçluyu evine kadar kovalarsın, yakalar kelepçeyi ister ters ister düz takar götürürsün. F.tö’ye mensup olmakla suçlanan bu insanlar darbeden habersiz kimi düğünde kimi maçta normal vatandaş idi. Hangi istihbarat ya da suça istinaden idi bu muamele? Başta bahsetmiştim. Birileri Hizmet Hareketi’ne yakın insanları isim isim yıllar öncesinden kaydetmiş. 15 Temmuz aranılan fırsat olmuştu kendilerinin de ağızlarından kaçırdıkları gibi.

Tıp insanları, saygıdeğer hocalar ters kelepçe götürülürken hala bana gelineceğini düşünmüyordum. Yani başkasından emin olamazsınız tamam ama kendi suçsuzluğunuzdan eminsinizdir. Yoksa değil miydim? Trajikomiktir ki hapse girerken, acaba farkına varmadan suç mu işledim tereddüdünü bana da yaşattılar. Anlık bir tereddüttü bu. Demir parmaklıklar ardındayken şuna emin olmuşum. F.tö dedikleri, paralel devlet yapılanması dedikleri şeyler yoktu, suçum yoktu ama dünyada çok kötü insanlar vardı. Benim hayalimin çok ötesinde gerçekten kötü insanlar. Filmlerde izlediğimiz türden komplolar dönüyordu çevremizde...

Yarım Kalan Kahve

Darbe gecesini başlayan kaygılarımla ve gittikçe artan baskılar dayanılacak gibi değildi. Sadece bana değil masum olduğunu bildiğim bir sürü insana yapılan akıl almaz haksızlıklar neticesinde psikolojim bozuldu. Geceleri uyuyamıyordum. Sanki başka beklenmedik felaketler olacaktı gibi tedirgin, gözlerim kan çanağı evin içinde dolaşıyordum. Sevdiklerime zarar gelecek ve ben bir şey yapamayacağım kaygısı nefesimi kesiyordu. Gecelerim rahat olmadığı gibi gündüzlerim de rahat değildi. Kendimi vahşi ve kudurmuş hayvanlarla dolu bir ormanda tek başıma kalmış gibi hissediyordum. Cuma namazı için üniversitemin camisine değil beni kimsenin tanımadığı camilere gidiyordum. İlaç geliştirmeye ilgili ünüm yüzünden tanınır olmak artık aleyhime bir duruma dönüşmüştü. Beni tanıyanlar görür görmez vebalıymışım gibi kaçışıyor, başını çeviriyordu. Vatan hainliği bir insan için yapılabilecek en kötü suçlamaydı ve bir gecede bu yaftayı boynuma asmışlar, “Kabul et sen busun.” demişlerdi. Kimi korkudan kimi nefretten benden kaçıyor. Tavırlarla, sözlerle taşlanıyordum, linç ediliyordum. Darbe gecesinden bu yana acımasızca psikolojik şiddet görüyordum. Boğazıma bir el yapışmış beni boğuyor gibiydi.

Kötü insanlar her zaman her toplumda olabilir. Uzaklardan dönüp geldiğim ülkemde beni yıkan başka bir kötülük daha vardı. Hukuk ve adaletten zerre kadar nasibini almamış cahil bir çoğunluk vardı ülkede. Linç etmeyi adalet dağıtmak sanıyordu bunlar. Düşünün, bir parmak sizi işaret ediyor ve herkes hiç sorgulamadan üzerinize saldırıyor, resim aynen böyleydi. Suçun şahsiliği ilkesi vesaire kimsenin umurunda değildi. Fethullah Gülen'den nefret etmiyorsan teröristtin. Hapse giderken, "Uyan Doçent Bey gerçek dünyaya hoş geldin." diye fısıldıyordu içimde bir ses.

Hapse gidişime gelince... Polisler evimize gene bir Cuma günü geldiler. Cuma namazı sonrası babamla telefonda konuşmuş, korkularını yatıştırmaya çalışmıştım. "Suçlu değiliz her şey düzelir." diyordum da binlerce insanın suçlu olmadığı halde tutuklanışını her gün haberlerde görüyordum.

Eve geldim eşime, "Hanım şöyle karşılıklı bir kahve içelim." dedim. Eşim akli başında bir insandı ve delil olmadan kimsenin herhangi bir suç ile suçlanamayacağını söylüyordu. Bu zor zamanlarda bana moral veriyordu. "Sadece bir gazeteye abone diye terörist olunur mu?" diyordu. Bazı arkadaşların eşlerinin direk boşanma başvurusu yaptığını bildiğim için kendimi şanslı sayıyordum.

Eşim güzel bir kahve yapmıştı. Böyle bir kahveyi uzunca bir süre tekrar içemeyeceğimi nereden bileyim? Kahvelerimiz bitmeden kapı çalındı. Kapıyı açtım karşımda bir grup polis vardı. Ellerinde arama emri olduğunu söylediler. "Buyurun arayın da ne arıyorsunuz." dedim. Ne aradıklarını söylemediler. Kenara çekilip yol verdim. Hükümetin nefret eli evimin içine resmen girmişti artık. Gerçi bu polislerin de çoğu sonradan benim akıbetime uğrayacaktı. İçlerinde bana suçluymuşum gibi önyargıyla davranan, azarlayan sadece bir polis vardı. Sanırım bir tek o kaldı görevinde. Çünkü havadan sudan sebeplerle insanları terörist ilan eden bir yapıda vicdanlı normal insanları barındıracaklarını hiç sanmıyordum.

Evde delil olarak çocuğun kitabından, bir takvimden başka bir şey bulamadılar. Bunların suç delili olması da yasaklı yayın evine ait oluşlarıydı. Tencerelerin içini bile didik didik edişlerini neyse ki büyük kızım başka yerde olduğundan görmemişti. Polisler işleri bitti gideceklerdi ki gelen bir telefonla hakkımda gözaltı kararı olduğunu söylediler. Eşim bana sezdirmemeye çalışıyordu ama ağlıyordu. Hayatımın kötü sürprizler sayfası açılmıştı sanki. Darbeden bu yana olayların gidişatı benim tahminimin ötesine geçmişti. Tek düşündüğüm bu deliliğin ne zaman sona ereceğiydi. Küçük bir çantaya birkaç çamaşır koydum, bir yaşındaki kızımı öptüm kokladım ve polislerin arasında 26 Ağustos 2016 da evimden çıktım. Komşular camlarda büyük teröristin götürülüşünü seyrediyordu. Evet, bir millet maalesef seyrediyordu. Benim gibi masumların dünyasında kıyametler kopuyorken, katlimizin vacip olduğu televizyonlarda konuşuluyorken, çoluk çocuğumuz okullarda dışlanırken sadece seyrediyorlardı.

Hoca Sen Bilim Adamıymışsın Ya!

Bir insana yumruk atarsanız canı ne kadar yanarın cevabını az çok biliyordum. Peki, bir insanın onurunu şerefini linç ederseniz, çok sevdiği vatanına ihanet etmekle suçlarsanız canı nasıl yanar bunu öğreniyordum şimdi. Dayanılır gibi değildi. Canım yanıyor kalbim binlerce parçaya ayrılıyordu polis arabasına bindirilirken. Hoyrat ellerce ilmek ilmek çözülüyordu varlığım...

Evden ayrıldıktan sonra üniversitedeki ofisime gittik. Orada da arama yaptılar. Koridorlarda polislerin arasında yürüyordum ve bir zamanlar “Hocam.” diye peşimde koşan insanlar tedirgin bakıyordu bana. Ah iftira denilen şey bir cinayetmiş, ölüyordum nefes alamıyordum. 15 Temmuz gecesi yapılan darbe bana yapılmıştı sanki yürürken sendeliyordum. Bana bıçtikleri terörist, vatan haini kıyafetini giydirmek için kolumu kanadımı kırmışlar, ağzıma dilime kilit vurmuşlardı. Artık kendim değildim, onların söylediği insan hiç değildim! “Ne yaptım ben bunları neden yaşıyorum?” diye inliyor, ümüğüme bir yumru oturmuş yutkunamıyordum.

İş yerimden sonra doktor kontrolüne götürüldüm. Benim gibilerden oluşan bir grup olmuştuk hastanede kontrole getirilen. Hastanede doktorlar, diğer hastalar

bizden öyle tedirginlerdi ki sanki korkunç bir bulaşıcı hastalığa sahiptik. Dahası bu korkunç hastalığı da biz icat etmiştik sırf kötülük olsun diye. Bizi fark ettikleri anda kenara çekiliyorlar olabildiğince uzak duruyorlar dudak kenarından küfürler savuruyorlardı.

Ve en son gözaltı merkezi olarak düzenlenmiş bir spor salonuna getirildik. Çünkü başlatılan cadı avıyla normal karakollar ağzına kadar doldurulmuştu. Camları kapkalın perdelerle kapalı bu yerde yüz yirmi kişi olmuştuk ve çoğumuz birbirimizi tanıyorduk. Tanıdık hocaları görmek beni biraz rahatlatmıştı. Hepsi alanında çok başarılı bilim insanları idi. Bu kadar saygın akademisyeni savcı birkaç güne bırakır diye düşündüm. Aksini düşünmemek için bir sebep yoktu benim için. Hatta öyle ki çok yaklaşan kurban bayramı için hayaller kurdum. Kurbanımızı evde mi keseriz memlekete mi gideriz kimleri ziyaret ederiz planları yaptım. Bu sefer kurbanın ben olduğunu hala anlamamıştım.

Birkaç gün dedikleri gözaltı süresi bir hafta sürdü. Kalbime sorsan bu bir hafta yıllara denk gelirdi. Yıllarca karanlık bir mağarada zaman mefhumunu kaybetmiş zincirlenmiş gibiydim. Yerlerdeki spor minderlerinde yatıyor ceketimizi başımızın altına yastık yapıyorduk. Üç zeytin bir parça ekmek ve minik bir reçel veriyorlardı kahvaltıda. Öğlen tuhaf bir çorba ve akşam lapa olmuş makarna. Hepten güçsüz kalmamak için ucundan köşesinden yemeye çalışıyordum.

Saatimi aldıkları için zaman mefhumunu kaybetmiştim. Kitap defter hiçbir şey yoktu elimizde. Volta atıyor, ibadet ediyor başımıza gelenin ne olduğunu anlamlandırmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyorduk. Her yerde kamera vardı. Dikkatimi şu çekti. Biz yüz yirmi kişiydik ve başımızda iki polis vardı sadece. Düşünsenize yüz yirmi teröristin arasında iki polis onlar da yatıp uyuyor filan. Trajikomik bir durum değil mi? Bizden zarar gelmeyeceğinin polis de farkında. Peki, neydi bu yaşanan?

İnanılmaz şekilde toplum bize karşı adeta zehirlenmişti. Bütün sorunlarının temeline bizi oturtmuşlardı bir anda. Gözaltında başımızda Adanalı genç bir polis memuru vardı, bize nefret ile bakıyor, azarlıyor hakaret ediyordu. Bizim dış dünya ile irtibatımız kopuk olduğu için ya saati soruyoruz, ya avukat talebimizi iletiyoruz fakat o sürekli bizden nefret ettiğini söylüyor, darbe gecesi Ankara’da ölen polis arkadaşlarından bahsediyordu. Bizim darbeye alakamızın olmadığını onun anlayacağı şekilde izah etmeye çalışıyordum, biraz anlar gibi oluyor sonra tekrar eski tavrına dönüyordu. Spor salonundan, gözaltından çıktığım gün yine bu polis nöbetçi olarak başımızdaydı. Artık mahkemeye gidiyorduk. Sırayla çağırıyorlardı, ben tam O polisin yanından geçerken ayağa kalktı, sessizce, “Hoca internetten seni araştırdım bayağı bilim adamıymışsın, Allah yardımcın olsun, inşallah kurtulursun.” deyip yerine oturdu.

Sizi Sevmiyoruz O Yüzden Suçlusunuz

Gözaltında kanunda belirtilen süreden çok fazla kalmıştık. Suçlulara bile yapılmayacak şekilde eziyetli işliyordu prosedür. Mahkemeye çıkmak için sabah erkenden götürüldüğümüz adliyede ikinci vaktine kadar bekletildikten sonra isimlerimiz söylendi. Bu maskaralık bugün burada biter evime dönerim diye düşünüyordum.

Psikolojik sorunları var gibi görünen, tuhaf el kol hareketleri yapan savcının karşısına çıktığımda beni azarlayarak, “Bylock varmış telefonunda.” dedi. İtiraz ettiğimde de, “Bizden iyi mi bileceksin?” diye beni azarlayıp yerime oturttu. Ailemin güç bela bulduğu bir avukatım vardı. Güç bela diyorum çünkü kimse Hizmet Hareketiyle adı anılan birini savunmak istemiyordu. Avukatım bana dönüp demesin mi, “Bak Hocam çoluğun çocuğun var. Bize üç F.töcü ismi ver. Buradan ailenin yanına çık git.” Avukatın sözleri beni bir daha yıktı. “Siz beni savunmaya gelmediniz mi? Ayrıca ben terör örgütü elemanı kimseyi tanımıyorum. Size isim misim veremem.” dedim. Savcı bu söylediğime çok sinirlendi. Öfkeyle bağırdı. “Dışarı çık seni tutuklama talebiyle Hâkim beye sevk ediyorum.” dedi. Hiç tanımadığım bu tuhaf adamın bana şahsi kını var gibiydi. Sonradan bunun

sebebini anladım. Bizlere en kötü muameleyi yapanlar en iyi yerlere getiriliyor terfi alıyorlardı.

Mahkeme aşaması da umduğum gibi değildi. Ben zannediyorum ki filmlerde gördüğümüz mahkemeler gibi olacak. Mahkeme salonuna gireceğiz, Hâkim bey karşımızda oturacak, biz paravanın arkasında, sağ tarafında avukatım oturacak. Savunma yapacağız gibi bir ortam bekliyoruz. Böyle olmadı. Biz koridorda bekledik, mübaşir odasına bizi tek tek çağırdılar. Orada iki kişi oturuyordu. Birisi ismimi soy ismimi ev adresimi söyledi. Adresim söylendiğinde bir an afalladım, evet ortada farklı bir şeylerin döndüğü belliydi. Bana okunan adres üç yıl önce oturduğumuz eski evin adresiydi. Düşünün üç yıl önceki adresimi ben bile unutmuşken birileri bunu kaydetmiş. Neden normal bir vatandaş böylesi tarassut altına alınır? Ya da ortada bir suç varsa beni neden o zaman tutuklamadılar? Suç yoksa adımı adresimi neden fişlediler? Sanırım hizmet Hareketi'nin faaliyetlerinden rahatsız olanlar hiç boş durmamışlardı. Hâkim de bylock kullandığımı iddia etti. Üzerine basa basa "Ben bylock indirmedim." dedim. "Ben mi indirdim." diye çıkıştı. "Var mı söyleyeceğin bir şey." dedi. Bylock indirmiş olsam bile bunun suç unsuru olamayacağını, suçsuz olduğumu söyledim. Avukatım beraatımı istedi ve bizi odadan çıkardılar. Benimle birlikte on iki kişi vardı koridorda.

Tek görüşmeler bitince hepimizi içeri aldılar. Hâkimin karşısında iki sıra durduk. Öyle önemsiz bir şey söylüyormuş gibi başını bile kaldırmadan, "Hepinizi tutukluyorum." dedi. Her şey bitmişti. O an nefesimin kesildiğini hissettim. Kravatımın yakasını gevşettim ciğerlerime oksijen gitmiyor gibiydi. "Ben suç işlemedim bunu yapamazsınız!" diye haykıran yanımdaki arkadaşına şaşkınlıkla baktım. Donup kalmıştım. Bizi salondan dışarı ite kaka çıkardılar. 15 Temmuz darbesini yapanları bilmiyordum ama o günden bu yana bana ölümcül darbeleri indirenleri biliyordum. "Sizi sevmiyoruz zaten hiç sevmedik." diyen bir grup gittikçe daha ölümcül ve cüretkâr vuruyordu. Hiç tanışmadığım birilerinin isteğiyle

hayatım sürdürülemez bir noktaya sürükleniyordu. Beynim uyuşmuştu, hey bu bir kamera şakası tamam artık birileri stop desin, diyordum içimden. Kimse stop demiyordu. Devlet, “Evet sen teröristsin bunda ısrarcıyım.” diyerek masum insanlardan azılı teröristler çıkarmaya çalışıyordu. Bunun tersi olması gerekmiyor muydu normalde. Suçluyu rehabilite etmesi gerekmiyor muydu devletin? Ağır bir şok yaşayan şuurum olan bitenin izahını yapamıyor, panikle çırpınıyordu. Derin nefesler aldım Allah’a sığındım ve izah aramaktan vazgeçip hayatta kalmaya karar verdim. Henüz yürüyemeyen küçük kızım için ben ayakta kalmalıyım.

Tutukluyduk artık, mübaşir kâğıtları elimize tutuşturdu, uzun namlulu silahlı polisler hemen etrafımızı çevirdi. Bileklerimize kelepçeler takıldı. Tutuklama emri çıkınca tescilli terörist olmuştuk. Hapse girmeden önce tekrar hastaneye sağlık kontrolüne götürüldük. Prosedür gereği idi bu. Yoksa doktor olsun polis olsun insanların çoğu ölü olmamızı temenni ediyor bunu söylemekten de çekinmiyorlardı. Gece sağlık kontrolünde doktor hasta kim varsa hepsinin soğuk bakışları arasında güya muayene oldum. Suratını ekşitip duran doktor öylesine muayene eder gibi yapıp kâğıda bir şeyler karaladı. Beni ezmiş ufaltmış toz tanesine çevirmişlerdi artık.

Kurban bayramını geçirmeyi düşündüğüm Erzurum’da H tipi cezaevi günlerim başlıyordu. Hapse götürülürken bin bir endişe arasında bir endişem de kimlerle kalacağım oldu. Gerçekten birilerine zarar vermiş, gerçek suçlularla aynı koğuştaki kalmak istemiyordum. Neyse ki öyle olmadı. Aynı örgüte mensup olanları aynı koğuşa koyuyorlarmış. Hizmet Hareketi gönüllülerinin kurduğu iddia edilen F.tö örgütüne dâhil olduğum yazılıyordu tutanaklarda. Eh bu durumda iyi insanların arasında olacaktım en azından. Gece saat ikide cezaevine girdim. Keyfince bizi itip kakan gardiyanların önünde koridorlardan demir kapılardan geçtim. Kirli duvarlı koridorda soluk ışıklar altında bir koğuştan önünde durduk.

Demir kapı açılırken gürültü yaptığı için içeridekiler uyanmıştı. Beni karşılayan temiz yüzlü orta yaşlı mahkûmu görünce toparlanır gibi oldum. Yüzü öyle aydınlıktı ki içime bir ferahlık geldi. Kaderdaş mahkûm sıcak bir tebessümle, “Hocam hoş geldiniz.” dedi. Kendi de aynı durumdayken bana ev sahipliği yapma gayreti içime dokundu. “Allah’ım bu insanlar kötü bir şey yapmış olamaz ben kötü bir şey yapmadım.” dedim. O arkadaş beni rahatlatmaya çalışıyordu. “Endişe etmeyin hocam her konuda size yardımcı oluruz.” dedi. O insana da kalbi şükranlarım var.

Diri Diri Gömülmek

Artık bir mahk mdum. Demir kapı üstümüze gürültüyle kapandı. Yatağıma oturdum. Olan biteni düşündüm. O gece orada çok derin bir uykudan uyanır gibiydim. Tozpembe dünyamın aslında canavarların oyuncak küresi olduğunu ve canları istediğinde kırıp bizi parça parça ettiklerini anladım. Dibe vurmuştum her şeyimi elimden almışlardı. Paramız pulumuz ne varsa el koymuşlardı ama asıl önemlisi işimi hayallerimi zapt etmişlerdi. İnsanlık onurumun üstünde kahkahalar atarak zıplıyorlardı. Koridordan vuran ışıkla yarı loş odaya baktım. Diri diri mezara gömülmüş gibiydim. İlahi adalete güveni olmasa bir insan bu duruma dayanamazdı. Ahiret inancı olmayan biri için dünyasının yıkılışı her şeyin bitişı demekti. Amma ben Allah'a ve dünyada olmasa ahirette bana yapılanın hesabının sorulacağı adil bir mahkemeye inanıyordum. O gün böylesi zalim iftiracı insanların yüzüne tükürecek ve hakkımı sonuna kadar geri alacaktım. İşte buydu diri diri g m ld ğ m bu dört duvar arasında dimdik durmamı sağlayan güç.

İnsan biraz di  sıkarsa alışmayacağı durum yokmuş bunu öğrendim. Bir hafta sonunda alışmaya başlamıştım ortama. Sabah namazıyla başladığım günü gece yarısına kadar dopdolu geçiriyordum. Mesleki kitaplar, sosyal kitaplar

okuyor aralarda ibadetlerimi yapıyordum... Bu kitapları bazen dışardan parayla alıyor bazen cezaevi kütüphanesinden temin ediyor bazen aramızda değış tokuş yapıyorduk. Adamlar kitaplarda bile sıkıntı çıkıyorlardı. Şunu alabilirsin şunu alamazsın gibi mantıksız kısıtlamalar kitaplar için de geçerliydi.

Koğuştaki herkese bir battaniye bir döşek bir sandalye verilmişti. Montum yastık olmaya devam ediyordu çünkü yastık yoktu. Normalde üç kişilik olan elli metrekarelik koğuşta on dört kişi kalıyorduk. Sabah sekizde gardiyanlar sayıma geliyor, havalandırmanın kapısı açılıyor yarım saat sonra da kahvaltı dağıtılıyordu. Birkaç kişiye yetecek miktardaki reşel zeytin ve ekmek on dört kişiye veriliyordu. Neyse ki kantinden kahvaltılık alma imkânımız vardı. Ve parası olanlar aldıklarını parası olmayanlarla paylaşıyordu. Traş bıçakları ve bisküvileri kolilerle alıyordu bazı mahkûmlar sessizce herkesin ortasına koyuyorlardı. Silahlı terör örgütüne üye olmakla suçlanan bu insanların nezaketi yardımseverliği gözümü yaşırtıyordu. Herkes birbirini kollayıp gözetiyordu. Kimi kimsesi olmayanlara hep birlikte kol kanat geriyorduk. Çünkü bazı arkadaşları aileleri reddediyor maddi manevi destek vermiyordu. Yaşadıklarımın sebebini anlamasam da Allah'a şükredecek çok şey vardı. İyi arkadaşlarla birlikteydim. İyi bir arkadaş çevresini aydınlatan kandil gibi yolunuzu bulmanıza, kalbinizdeki iyiliğin olgunlaşmasına yardım ederdi. Yani atalarımızın söyleyişle üzüm üzüme baka baka kararırđı.

Bir gece genç bir üniversite öğrencisi getirdiler, yaşı on dokuz yirmi var yok. Koğuştan içeri girdiğinde hemen kalkıp karşıladık delikanlıyı. Delikanlı kendisini getiren gardiyanlara, "Hakkınızı helal edin sizi gece gece yordum." demesin mi tabi bizi bir gülme tuttu. Hizmet Hareketine gönöl vermiş insanların nazik bir karaktere sahip olduğunu biliyorduk da, böyle bir örneğe ilk defa şahit oluyorduk. Gardiyan da ne diyeceğini şaşırdı kem küm etti sonra dudak büküp çekip gitti.

Daha başka bir gün kahvaltıda sohbet ederken o öğrencinin kollarında çizikler olduğunu gördüm, işkence yaptıklarını düşünüp çok üzüldüm ve ne yaptılar diye sordum. “Yok, hocam işkence değil, yazları memlekete gelirim, aileme tarlada yardım ederim. Tarlada otları kaldırırken elim kolum çizildi beni de tarladayken tutukladılar zaten.” dedi.

Öyle naif biriydi ki bu genç baktım geceleri hiç yatmıyor, sırtı duvarda uyukluyor. Niçin yatmadığını sordum “Bu kadar değerli hocanın arasında nasıl ayağımı uzatıp yatayım hocam.” dedi. Tabi hepimiz buz kestik. Düşünün böylesi güzel bir insanı teröristlikle suçluyor ona hapisanede yer açılması için gerçek suçluları, cinayet işlemiş, çoluk çocuğa tecavüz etmiş hükümlüleri serbest bırakıyorlardı. Evet, bunu da yaptılar. Binlerce insanı hizmet hareketine sempati duyduğu için terörist ilan edip hapse attıkları için hapishaneler ağzına kadar doluydu. Yer açabilmek için birkaç kişiyi öldürmüş tecavüz hırsızlık yapmış binlerce adli suçluyu serbest bırakmışlardı. Bunca haksızlık karşısında taş olsa çatlardı. Çatlamamalıydım. Yusuf peygamber çatlamamıştı. O da iftiraya uğramıştı ve zindanı bir avantaja çevirmeyi başarmıştı. Her şeyimi almışlardı amma bir yönüm itminan içindeydi. Bize eziyet eden insanların tarafında olmadığım için şükrediyordum. Canım yanıyordu lakin çok şükür can yakmıyordum.

Baba Ne Olur Kamerayı Aç

Bir gün gene havalandırmaya çıkmıştık. Üç farklı koğuşun havalandırması birer duvarla ayrılmıştı ve minik delikler vardı arada. Yan koğuşumuzda farklı bir terör örgütü üyeliğinden hapis yatan Kürt kökenli mahkûmlar kalıyordu. Baktım ısrarla duvara vuruyorlar. Anladık bizimle konuşmak istiyorlar. Tabi tüm arkadaşlar başta korktuk çünkü ilk defa böyle bir ortamdayız gerçek suçlular var diğer koğuşlarda. Israrla vurmaya devam ediyorlardı duvara. Ben dayanamadım tüm cesaretimi toplayıp konuşmaya karar verdim. Türkçesi çok bozuk fakat buna rağmen olayları sosyolojik tabirlerle izah eden bir adamdı duvarın arkasındaki. Bana sorduğu ilk şey, “15 Temmuz darbesini siz mi yaptınız?” idi. Uzaktan yakından bir ilişkimizin olmadığını söyledim. Ses çıkarmadı. Bu sefer ben ona sordum, “Biz yapmadığımıza göre sence kim yapmış olabilir?” diye. O adam bu darbeyi hükümetin birileriyle ortak yaptığını söyleyince hepimiz şok olduk, böyle bir gruptan böyle bir analiz hiç beklemiyorduk. Bu mümkün olabilir miydi? Herkes alttan alta gerçeği biliyor muydu?

Günler dört duvar arasında geçiyordu. Gardiyanların bazısı sadece görevini yapıyor bazıları hakaret ediyordu bizi görünce... Bazen alttan alta tehdit bile ediyorlardı. Bunu biraz da kendilerini koruma adına yapıyorlardı. F.tö diye bir öcü

yaratılmış ve herkesten bu öcüye taş atması isteniyordu. Yeteri kadar büyük taş atmazlarsa kendileri de aynı öcüye yem edileceklerdi bunun farkındaydılar. Yargı mensupları gardiyanlar mahkûmlar... Çoğunluğun nasıl bir çarkın içine düştüğünden haberi yoktu. Şu vardı ki herkes asık suratlı ve mutsuzdu. Darbeden sonra topluma bir gerginlik hâkim olmuştu. Sanki bir el kalplerden neşeyi, yüzlerden tebessümü çekip almıştı.

Artık varlığından şüphe duysak da hukuk mücadelesinden vaz geçmiyorduk. Cevap verilmeyen itiraz dilekçesi yazmıştım çok sayıda. Diğer mahkûmlar benim uzun süre içeride kalacağımı düşünüyorlardı. Çünkü beni hâkim tutuklamıştı. Yani bir mahkemeye çıkmıştım hüküm almıştım. Koğuş arkadaşlarım birkaç yıldır henüz mahkemeye bile çıkmamışlardı. Kesinleşmemiş ve işlenmemiş suçların cezasını çekiyordu insanlar. Biz olmadığımıza göre darbe suçunun gerçek sahipleri dışarıdaydı. Bu gidişat nereyeydi? Nasreddin Hoca'nın dediği gibi ülkede, "Taşları bağlamışlar köpekleri salmışlardı." Seccademde ah ülkem diye gözyaşı döküyordum.

Hapiste beni en çok zorlayan şeylerden biri ziyaretçimin gelmemesi oldu. Görüş günleri herkesi saran heyecan ve neşe bana uğramıyordu. Ailem ben mahkûm olduktan sonra Almanya'ya dönmüştü. Buna birlikte karar vermiştik. Böylesi sisin pusun içinde eşimi çocuklarımı neyin beklediğinden emin olamıyordum. Eşimin ailesi Almanya'da idi. Neyse ki iki hafta da bir on dakikalık telefon hakkımız vardı. İki çocuğumdan dokuz yaşında olan kızımın sabahın erken saatinde telefonda konuşuyordum fakat çocuk illa görüntülü görüşmek istiyordu. Her seferinde, "Baba n olur kamerayı aç." diye yalvarıyordu bana. Türlü bahanelerle bunu şimdilik yapamayacağımı söylüyordum. Eşim kızımın hapse girdiğini anlatmamış iş için başka ülkelerde olduğumu söylemişti. Sonradan öğrendim. Kızım gün geçtikçe içine kapanmaya başlamış. Kimseyle konuşmuyormuş. Eşim kızımın durumunu sıkıntılarını bir psikoloğa danışmış.

Psikolog eşime benim durumumla ilgili doğruyu söylemesini tavsiye etmiş. Annesi kızına benim haksız bir şekilde tutuklandığımı hapiste olduğumu söyleyince çocuk çok sevinmesin mi? Meğer yavrum hayalinde, bizim boşandığımızı bunu ondan gizlediğimizi kurgulamış. Ve benim onları terk etmiş olmamı sindirememiş. Gerçekleri öğrendikten sonra kızıyla ilk telefon görüşmemizde beni çok sevdiğini, gerçeği öğrendiğini ve benim suçsuz olduğuma inandığını söyledi. Ben de ona yakında kavuşacağımızı kardeşine iyi bakmasını söyledim. Yakında mıydı kavuşmamız? Belirsizlik denizinde kaybolmuş ne tarafa kürek çekeceğini bilmeyen çaresiz insanlardık. Suçumuz yokken atıldığımız bu yerden suçsuzluğumuzu nasıl ve kime ispat edip çıkabilirdik? Geleceğe dair elimizdeki tek şey belirsizlikti. Ara ara kahırdan duvarları yumruklayan arkadaşları çok iyi anlıyordum bu yüzden. Hepimiz birbirimize sabırlı olmayı öğütlüyorduk. Tek silahımız, tesellimiz sabır ve duaydı.

6 Yıl 3Ay

Günler aylar derken bir buçuk yıl süren mahkûmiyetim yeni bir kararla sonuçlandı. Bitişi de başlangıcı gibi trajikomik oldu. Başörtülü bir hâkimdi bu sefer karşımdaki. Mahkemede değil de mahalle kahvehanesindeki kabadayılardan gibiydim. Ben savunmamı yaparken hâkim savcı aralarında öğlen ne yiyeceklerini konuşuyorlardı. Düşünsenize sizin hayatınız söz konusuysen onlar, “Döner mi daha iyi kebab mı hesabı kim ödeyecek?” muhabbeti yapıp kahkahalar atıyorlar. Bu Hâkim de tıpkı mahkûmiyet kararımı veren hâkim gibi savunmamı alaya alarak beni dinler gibi yaptı. Ve önceden verilmiş bir kararı bana okudu. 20 Şubat 2018 de F.tö terör örgütü üyeliğinden altı yıl üç ay ceza alarak tahliye ediliyordum. Bu beraat değildi. Yargılanmam tutuksuz sürecekti. Karara itiraz edebilirdim. Ve tabii yurt dışı çıkış yasağım vardı.

Üzüntüden öleceğimi sandığım hapishaneden çıkarken üzüleceğimi birisi söylese asla inanmazdım. Burada çok şey öğrenmiş güzel insanlar tanımıştım. Hayatımın belki en kötü ama en özel zamanlarıydı. Bir tohumun gömüldüğü yerde çatlayıp filizlenmesi gibi bende ızdırapla çatlamıştım bu güneşsiz yerde ve yepyeni duygular filiz vermişti gönlümde. Artık bambaşka biriydim. İnancım pekişmiş ve bir daha emin olmuştum yapmam gerekenlerden. Hayatın ne kadar

kısa ve kıymetli olduğunu bir kere daha idrak etmiştim. Baki kalan bu kubbede bir hoş sada bırakmalıydım şair Baki'nin söylediği gibi.

Tahliye saatim geldiğinde eşyalarımı bir çöp poşetine tıktırdım. Her biri aynı haksızlığa, benzer iftiralara kurban giden koğuş arkadaşlarımla sarılırken ağlaştık. Eşyalarımın bazılarını hediye etmiştim. Bu on sekiz aylık sürede ebedi kardeşler kazanmıştım burada. Lakin onları arkada bırakmak benim suçummuş gibi mahcuptum. Bir parçam onlarla kalıyordu ve onlar çıkınca özgür olacaktı.

Elimde çantam hapishanenin kapısından çıktığımda artık her şey farklıydı. Soluduğum hava farklıydı. Eşim ve çocuklarımın yokluğu bir yana yakın çevrem akrabam herkes benden uzaklaşmıştı. Elle tutulur bir korku havası vardı sokaklarda. Bazı mevzulara gelince sesler kısılıyor, herkes etrafına korkuyla bakıyordu. Tanıdıklar benim için üzülüyor haksızlığa uğradığımı düşünüyordu. Onlara haykırmak istedim kendiniz için üzülün diye. “Bugün bir masumu boğazlayan elin yarın senin kapını çalmayacağından emin olabilir misin?” demek istedim. Normal vatandaşı böylesi sindirecek, korkutacak, konuşamaz hale getiren bu yeni düzeni sorgulamalarını bekliyordum. İlginçtir herkes hem ölesiye korkuyor hem de, “Böyle olmamalı.” demiyordu. Çoğunluk geçim telaşına futboluna dizisine dalmış bizim başımıza gelenlerle ilgilenmiyordu bile.

Tecrit edilmişim. En yakın arkadaşlarım bile beni telefonla aramak istemiyor, görüşeceksek gece yarısından sonra kimsenin olmadığı yerlere gidiyorduk. Farklı dünya görüşlerine sahip çok cesur bildiğim arkadaşların gözlerinde aynı korku vardı. Benimle birlikte göründükleri takdirde haklarında soruşturma açılacağı korkusu.

Dedim ki kendime, “Korkuyla yaşamaktansa cesurca ölmek evladır.” Ve ne olursa olsun ülkeden ayrılmaya karar verdim. Zaten ayrılmadan açlıktan ölüme mahkûmsun. İş yok, işveren yok. Devlet seni hasım ilan etmiş. İnanın abartı sayılmaz biri yolda bu F.töcü diye seni linç etse bırakın cezayı alkış dahi alırdı.

Dost ahbab benden uzak durmak için bahane sıralıyordu. Akademik kariyerim araştırmalarım yarım kalmıştı. Evet, hayalim yarım kalmıştı. X projesi ile ilgili çalışmalarım bir adım daha ilerlemiyordu çünkü ben bir vatan haini olduğum için kimse benimle aynı karede görünmek istemiyordu. Çalıştığım projenin sonuçsuz kalmasını şuna benzetiyorum. Ben bir hazine bulmuştum paylaşmak için bir heyecan koşarak milletime götürüyordum ki yolda birileri ayağıma çelme taktı, düştüm ve hazine yeniden toprağa karıştı. Ülkedeki kaotik ortam güzel olan her şeyi yok ediyordu.

Güya serbesttim. Günler ilerlerken demir parmaklıklı hapishaneden açık hava hapishanesine geçiş yaptığımı görüyordum. Elim kolum dilim dişim bağlıydı. Güvende hissetmiyordum. Yolda polis görsem ya da kapının zili çalsa irkiliyordum. Biraz sonra biri gelip, “Canımız öyle istedi sana müebbet hapis cezası verdik yürü bakalım Doçent Bey.” dese kimse ne oluyor demezdi. Böylesi bir baskı ortamına daha fazla dayanamayacaktım. Eskisi gibi güvende hissetmeye olan ihtiyacım ekmeğe suya olan ihtiyacımdan daha az değildi.

Karanlık Sular

Eniştem ve kuzenim de hizmet hareketine sempati besleyen insanlardı. Onlarla oturup ne yapabileceğimizi konuştuk. Ülkede bize hayat hakkı kalmadığında hemfikirdik. Birlikte yurt dışına çıkmanın yollarını aramaya başladık. Tabi çıkış yasağımız var nasıl çıkacağız? Araştırdık soruşturduk. Ülkenin batı sınırında bulunan Meriç nehrinden Yunanistan'a çıkmaya karar verdik. Bunu birkaç kişi hariç kimseyle paylaşmadık. Ülke Nazi Almanya'sına dönmüştü. En yakın akrabaları insanları hapse attırıyorken kime güvenebilirdik? Ben hapisten çıktığımda üstündeki tedbiri kaldırıp arabamı satmıştım. Bu para tek kaynağım oldu. Bunun birazını bizi karşıya geçirecek insan kaçakçılarına verdim. Yerli yabancı pek çok insanın kaçak çıkış yolunda olan Meriç'te böyle bir sektör varmış bunu da öğrenmiş olduk.

Ülkemden kaçacağım gün gelmişti. Ülkesini çok seven bir insanın ülkesinden kaçmak zorunda kalması nasıl hissettiriyor biliyor musunuz? Geçtiğın yollarda, son kez baktığın dağlarda tepelerde bir parçanı bırakıyorsun adım adım tükenip bitiyorsun. O yolun her adımında bir mezar kazıyor hayallerini sevinçlerini gömüyor geçiyorsun. Bir daha ne zaman görebileceğini bilmeden yurdundan

ayrılmak çok can yakıcıydı. Yeniden bütün bir insan olabilmem çok zordu artık. Parça parça lime lime etmişlerdi beni.

Yola koyulmuştuk. İstanbul Tekirdağ üstünden geçip sınıra yakın bir yerde indik. İnsan kaçakçılarına da güvenmiyoruz. Düşmüştük denize yılanı sarılıyorduk yani. Edirne’de gün boyu gezdik akşamı bekledik akşam olurken nehre yakın bir noktada diğerleriyle buluştuk. Birlikte bota bineceğimiz diğer ailenin üç çocuğu vardı ve en küçükleri altı aylıktı. Annesi bebeğe uyku ilacı vermişti yolda ağlayıp bizi yakalatmasın diye. Diğer çocuklar sessiz olmaları gerektiğinin farkındaydılar. Yolun bir kısmını arabayla kat ettikten sonra birlikte yürümeye başladık. Çamurlar çalılar derken bir gölcüğün içinden geçtik. Her ne kadar hapisteyken yaşadığım olayları biraz kabullenmiş olsam da bu çok ağırdı. Gözlerimden yaşlar sicim gibi akıyordu adım adım yurdumdan uzaklaşırken. “Ben bunu hak etmedim.” diyor hıçkırıyordu içimdeki küçük çocuk. Kendi devletimiz kendi insanımız bizi bu kadar kolay harcamamalıydı, bu olmamalıydı, diye haykırasım kendimi yerlere atasım geliyordu. Boğazım düğüm düğümdü. Bir başka ses şöyle fısıldıyordu. “Üzülme senden önce başkaları da pek çok haksızlığa uğradı. Nehirlerin toprakların dili olsa da anlatsa insanın insana zulmünü...” Ah akıl teselli etse de kalp çok kırıktı. Karanlıktı kimse görmedi ağladığımı ama Rabbim görüyordu bunu biliyordum. Acım duman duman tütüyordu arşa doğru...

Uzunca yürüyüşün ardından bizi karşıya geçirecek bota ulaştık. Meriç’in kıyısına geldiğimiz zaman çalılıkların içine saklandık. Hayatımda görmediğim büyüklükteki sivrisinekler saç diplerimize kadar ısırıyor bizi. İşte orda uyku ilacının etkisiyle uyuyan bebek uyanıp ağlamaya başladı. Annesi bebeği susturmaya çalışıyor kaçakçı adam “Kesin şu veledin sesini ...” diye küfrediyordu. Biz de çocuk sakinleşsin diye dua okuyorduk. Hava kararınca kadar orada bekledik bebek de susmuştu.

Ve işte hikâyemin başında bahsettiğim kayığın içinde, Meriç'in karanlık sularında ilerliyorduk. Korku filminin içinde gibiydik. Çocuklardan büyük olanları korkuyla birbirlerine sokulmuş çıt çıkarmıyorlardı. O çocukların gözlerindeki korkuyu hayatım boyunca unutamam. Bebek sinek ısırmalarından mıdır bilmiyorum, uyanıp yeniden ağlamaya başladı. Annesi yavrucağı susturmak için çabalıyordu. Saniyeler uzadı genişledi bizi içine alıp sıktıkça sıktı. Devriye gezen jandarmalar bizi fark ederse suya atlayacaktım kararlıydım. Ülkeden çıkmak için her yolu deneyecektim. Ve neyse ki buna gerek kalmadı. Şükür ki karşı kıyıya Yunanistan tarafına 28 Nisan 2018 tarihinde ulaştık. Türkiye'den çıkmamıza artık birkaç adım kalmıştı.

Ey Özgürlük!

Size gadreden sevdiğiniz ise kurtulsanız da yaralı kalıyorsunuz.

Nehirden çıkmamız da çok zorlu oldu. Çok dik olan kıyıya ulaşmak için uygun bir nokta yoktu. Ve çalılar botu patlatmadan önce inmemiz gerekiyordu. Kıyıya çıkmak için çalılarla kaplı yamacı tırmanmaya başladık. Elimiz yüzümüz yırtıldı, üstümüz başımız çamur oldu tırmanırken. Bu aşamayı da geçtik çok şükür. Artık sınırı yani nehri geçmiş Türkiye'den çıkmıştık. Hiç durmadık. Kıyidan içeri biraz yürüdükten sonra ormanda bir noktada sırlıklam olan kıyafetlerimizi değiştirdik. Tabi ortalık karanlık göz gözü görmüyor. O telaş sırasında ormanda bebeğin eşyalarının olduğu çantayı annesi unutmuş. Oradan uzaklaştıktan yarım saat sonra anne bunu fark etti. Ben bebeğin babasını yalnız bırakmamak için onunla birlikte geri dönüp çantayı bulmaya gittim. Endişeliydik. Karanlık bizim sığınağımızdı ama aynı zamanda zorluğumuzdu. Bastığımız yeri göremediğimiz için dikkatli ilerliyorduk. Jandarmaya yakalanma ihtimali ayrı bir tedirginlik sebebiydi. Çantayı bulup döndüğümüzde yürümeye devam ettik. Sanki peşimizden bir el uzanıp bizi tekrar karanlığa çekiverecek gibi ürkektik. Aydınlığa ulaşmak için bu kopkoyu karanlığın içinden geçmem gerekiyordu sanki. Durmanın sırası değildi olabildiğince ilerlemeliydik. Üç saat daha yürüyüp bir

köye ulaştık. Dile kolay. Başka bir ülkenin sınırlarını illegal geçmişsiniz sizi hangi noktada ne bekliyor bilmiyorsunuz. Gerçi bir miktar rahatlamıştık. En azından hukukun adaletin olduğu bir beldede iddik.

Biz gene idare ediyorduk ama çocukların hali iyi değildi. Yorulmuş üşümüşlerdi. Çok da susamıştık. Köyün kilisesini bulup bahçesindeki çeşmeden su içip namazlarımızı kıldık. Hava çok soğuktu, çocuklar ısınsın diye çalı çırpıdan ateş yaktık. Yorgunluktan gerginlikten titriyordum artık. Kilisenin banklarına yattıysak da duramadık, hava o kadar soğuktu ki ısınmak için tekrar yürümeye karar verdik. Dört saatlik bir yürüyüş daha... Yorgunluktan bitmişim ne var ki kendimi bir nebze iyi hissediyordum. Öyle hissediyordum ki hapisten şimdi çıkmıştım. Can güvenliğimin olmadığı, bana işkence yapmayı vatanseverlik sayan insanların elinden kurtulmuşum. Ne var ki sevinemiyordum. Size gadreden sevdiğiniz ise kurtulsanız da yaralı kalıyorsunuz. Gönlüm yaralı, kalbim kırıldı.

Biz yolda yürürken sabah olmuştu. Üstümüz başımız çamur içinde perişandık, polis arabası arkamızdan yaklaştığında. Bizi durdurdular. “Türkiye’den mi geliyorsunuz?” dediler. “Evet.” dedik. “Endişe etmeyin sizin konuları biliyoruz.” dediler. Azıcık anlayış görmeyi o kadar özlemiştim ki gözlerim doldu. “Bizi birkaç gün misafir edeceklerini,” söyleyip pasaportlarımızı aldılar. Ve karakola götürdüler.

Nezarette bizimle birlikte kalan başka ülkelerden gelmiş insanlar vardı. Yerinden yurdundan kopmuş renk renk insanlar. Tedirgin, korkuyla dolu her şeyini kaybetmiş insanlar. Onlar için de çok üzölmüştüm. Polislerin bize muamelesi onlara olduğundan farklıydı. Bunun sebebi bizlerin saygın mesleklerle sahip olması mıydı bilmiyorum. Yani ölkemizde büyük haksızlığa uğradığımızın onlar da farkındaydı belki. Bize gayet kibar ve nazik davrandılar. Ben şimdi hep Yunan polisine ve halkına dua ediyorum misafirperverlikleri için.

Atina da iki ay kaldım. Türkiye’de sattığım arabamın parasından birazını sınırı geçmek için insan kaçakçılarına vermiştim. Ev kirası yemek içmek derken kalan kısmı tükenmeye başlayınca geceleri Uber şoförlüğü yaptım. Gündüz bir arkadaş Uber yapıyordu gece ben alıyordum arabayı. İnsan ne oldum dememeli ne olacağım demeli diyen atalarımız bilip de söylemiş. Dün alkışlar arasında ödül alan bir bilim adamıyken bugün bize canavar gibi anlatılan Yunan insanına sığınmış, Uber şoförlüğü yapıyordum. Bir uçtan bir uca savrulmuş travmalar yaşamıştım. Yine de yaşadığım her sıkıntıya rağmen çeşitli vesilelerle bizi koruyan kollayan Rabbime şükrediyordum.

Dostlarla Yeniden

Eşim Alman vatandaşı olduğu için aile birleşimimiz çok uzamadı. Benim daha önce doktora yaptığım Alman Üniversitesi de yardımcı oldu bu konuda. Atina'daki konsolosluğa "Bizim eski öğrencimizdir gelince işe başlayacak." şeklinde yazı gönderdiler. Benimle neden mi ilgileniyordular? Bilimsel yayınların olduğu bir platformda çalışmalarımı görmüşler "Bu bizim öğrencimiz ve başarılı bir bilim adamı sahip çıkmalıyız." diyerek konuya çoktan müdahil olmuşlardı. Olması gerektiği gibi, batı ülkelerinde bilime bilim adamına gerekli kıymet veriliyordu. Hele ki filanca şahsın kitaplarını okuyup, filan bankaya para yatırdığı için bir insanın terörist ilan edilmesine ancak gülerlerdi. Dahası hapiste olduğum aylarda aynı Alman Üniversitesi avukat göndermek istemiş eşim bunun uygun olmadığı cevabını vermişti. Ülkemizde hukukla değil kin ve adavetle bir süreç işliyordu ve başka bir ülkenin benim için müdahil olması benim aleyhime olabilirdi. Yurt dışında öğrenim görenlerin o ülkelerin ajanı olduğuna dair temelden yoksun bir teorisi vardı hükümet başkanının. Temelden yoksun iddialarla uygulanan politikalar yüzünden temeli sarsılıyordu Türkiye'nin.

Almanya'ya özgürlüğe, ailemin yanına gidişim 5 Temmuz 2018 yılında oldu. Gülerek ve sevinçle geldiğim ülkemden ağlayarak ve acıyla ayrılmıştım. Çocuklarımı yeniden kucaklayabildiğim için Allah'a şükrettim. KHK (Kanun Hükmünde Kararname) dedikleri hukuk katliamında kaybettiğim işime yeniden başlayacak olmam da hüznümü bir nebze yatıştırıyordu.

Hemen bir ay sonra 1 Ağustos 2018 de daha önce doktora yaptığım Giesen Üniversitesi beni memnuniyetle işe aldı. Davulla zurnayla karşılandım desem deyim yerini bulacak. Neden mi? Üniversite yetkilileri bana bir jest yaptı. Hoş geldin partisi düzenlediler. Partide Giesen Üniversitesi'nin rektöründen dekanına saygın akademisyenleri benim için bir araya gelmişlerdi. Yeniden saygıyla eli sıkılan akademisyen kimliğime geri dönmüştüm. Yeniden evim, eşyam, arabam olurdu bunlar yerine konulacak şeylerdi. Benim esas ihtiyacım olan onurumu şerefimi işimi bana geri veriyordu Alman devleti. Minnettardım. O parti zedelenen insanlık onurum için merhem gibiydi. Ailesinde görmediği ilgiyi yedi kat yabancıdan gören çocuklar gibiydim. Hem mutlu hem hüzünlüydüm. Belki de bu his geçmeyecek bilmiyorum. Bir yanımda hep kederli ve kırgın kalacak.

Üniversite Rektörümüz beni seçkin hocaların olduğu bir kulübe de üye yapmıştı, üyelik kartını partide takdim ettiler. Çalışmalarımı destekleyeceklerini, ilaç geliştirme konusunda çok şey yapabileceğimi insanlığın buna ihtiyacı olduğunu söylediler. Beni işlemediğim suçlardan mahkûm edip yuhlayanların arasından kurtarıp itibarımı iade ediyor, alkışlıyorlardı. Duygularımı kelimeler ifade edemez maalesef. Ve şu an tek duam şu: "Allah inşallah beni, bu insanlara karşı mahcup etmez ve bilim adına çok güzel şeyler yapmayı nasip eder."

Şimdilerde X madeninin kemik tedavisinde kullanılması ile ilgili projeme kaldığım yerden devam ediyorum. Yanı sıra iskelet yapı bozuklukları, meme kanseri, deri kanseri konusundaki çalışmalarım da epey mesafe kat ettim. Burada başladığım günden beri bir buçuk yıl süren çalışma sonuçlarım meyvesini

veriyor. Nature grubuna ait bir dergide bilimsel makalem kabul edildi ve bir kaç haftaya yayınlanacak inşallah.

Bu arada sürekli yaşadıklarımın sebebini düşünüyorum. Neden Türkiye’de bütün bu zulümler yıkımlar yaşandı yaşıyor? Başkaları adına konuşamam ama kendi adıma bu işin hikmetlerini anlamaya çalışıyorum. Allah daha fazla imkân içinde araştırmalarımı sürdürmemi istedi belki bilmiyorum. Kurtulduğum bir yangının uzaktan seyircisiyim artık. Geride kalan, ülkeden çıkamayan mazlumlar için dua ediyorum.

Acı çeken insan bir daha eskisi gibi olmazmış. Evet, darbe gecesinden sonra çok şey değişti. Ben değiştim. Yaşadıklarım beni öyle sarstı ki içimdeki dengeler değişti. Ülkemde gördüğüm zulüm, başka dinden başka milletten insanlardan gördüğüm hakperestlik ve yardım bana çok şey öğretti. Kalbim genişledi, sevgim çoğaldı bakış açım değişti. Haksızca yediğim darbeler önyargılarımın kabuğunu çatlattı. İnsanları inançlarıyla değil ahlaklarıyla değerlendirmeyi öğrendim. Artık daha evrensel bakıyorum hayata, olaylara. İnanan biri için herkes Allah’ın kulu ve çok değerli. Vatan dersin bütün yeryüzü bizim vatanımız şimdi bunu daha iyi anlıyorum. Diliyorum ki vatanıma ve insanlığa son nefesime kadar hizmet etmeyi Allah bana nasip etsin.

MAESTRO Corporate Group
Sponsorluğunda Hazırlanmıştır.

Kaçırılan Hazine

Meriç nehrinin mezarlığa dönüşmüş karanlık sularına bakarken aklımda tek şey vardı. Çok sevdiğim ülkemden çıkmak. Beşik gibi sallanan kayıkta eniştem, kuzenim ve üç çocuklu bir aileyle birlikte nehirde ilerliyorduk. Ailenin en küçük ferdi bir bebektir ve ağlıyordu. “Kesin şunun sesini yakalanacağız.” dedi ve küfretti bize eşlik eden kaçakçı. Adam her durumda küfreden karanlık bir tipti. Karşıya geçmeden yakalanma ihtimali içimi ürpertti. Enişteme fısıldadım. “Enişte eğer yakalanacak olursak suya atlayıp yüzeceğim haberin olsun.” Eniştem, “Su görüldüğü gibi değil akıntı var çamur var boğulabilirsin Allah korusun.” dedi endişeyle.

APH Project